

A LIGETI BÁL SEM A RÉGI MÁR...

Látogatás a „Colosseum“-táncteremben, ahol alig akad már falusi leányzó. — A „Városligeti Vigadó“-ban még van némi „hangulat“.

Jólesik nagyon a derű a mai szomorú, munkátlan világban. Most jobban rászolgál a nép egy kis „murira“, mint a régi jó időkben, mert jobban kell a búfelejtő, a sok nyomoruság feledtetője. Kimentünk szombat este a ligetbe, hogy körülnézzünk áll-e még a bál a „Zöld Vadász“-ban és a „Trieszti Nő“-né? Van-e még kedély a szegény emberben, van-e még pénz a vigságra, hopperszázára? ... Keresem a Herminá-uti híres „Zöld Vadász“-t, de annak már se híre, se hamva. *Hungária-kert*-nek hívják már, új a tulajdonos is. Most zárva van, itt csak vasárnap van mulatság. A „Trieszti Nő“ is rég a múlté már. Ellenben a téli álmában szendergő *Angol Park* mellett fujják ám a talp alá valót, már messziről hallani a fox-trott friss muzsikáját. A hullott, halott faleveleket itt előttem mintha nem is szellő fujdogálná, hanem a „Colosseum“-táncterem rezesbandájától kerekednének táncra.

Katona alig van, civilek mulatoznak a ligetben.

A bejárat mellett, a kert kerítésén egy nagy tábla van kifüggesztve:

Ma 12 óráig tánc!

Átmegyek a kerten, ahol még a nyárról maradtak itt-ott asztalok. Megváltom 50 fillérért a belépőt a kasszánál és már ott is találok magam a táncoló párok között.

— Na, ez már nem az igazi, — állapítom meg, amint körülnézek. — Nem a régi ligetiek mulatsága ez. A hölgyek között alig akad hosszú haj, alig van itt százsoknyás, pruszlikos falusi leányzó. Modernül megy már itt is minden. Műselyemruhás, bubifrizurás hölgyek lejtik a „trottot“ a civilekkel. Egy katonát látok csak a térémben, de az is magányosan sörözik ott hátul, egy fal melletti asztalnál. Kalauz, az már több akad, tűzoltó is.

*„Kelltem neked cizdzni, happ-ci! happ-ci!
 Kelltem neked megázni, happ-ci! happ-ci!“*

Ezt a vidám slágert játssza most a rezes banda. Sokan tudják a táncolók közül a vig nóta szövegét: éneklük, kacagnak hozzá. Jó meleg van a térémben, sűrűn ülnek mindenfelé a falak melletti asztaloknál. Én is leülök, nézem a táncot, a vidám, kipírult lányokat, akiknek legtöbbször gyárban dolgozik, de akad köztük sok háztartásbeli is, akiknek jó helyük van és elengedi őket a nagysága egy kis szombat esti mulatságra is.

Elhallgat a zene, a párok leülnek az asztalokhoz. Megáll előttem egy fiatal munkásféle a „partnernőjével“.

— Szabad? — kérdezik illemtudóan.

— Tessék, — adom beleegyezésemet.

Leülnek. Hol rámnéznek, hol egymásra mosolyognak.

— Jani, már nemsokára megyünk, — szól aggódva a leányzó táncosához.

— Ne bolondujj, ráérünk, — mondja a legény szeliden.

Most odajön a pincér. A Jani két pohár sört rendel, de amint a pincér elment, Jani óvatosan zsebébe nyúlt, azt vélve, hogy senki sem vesz észre és gyorsan számolni kezdte néhány tíz- és huszfilléresét.

— Te, Bözsi, ölég ha csak te iszol, — mondja zavartan.

— Már nem lehet, megrendeltük, — mondja a lány aggódva. Rámnéznek: biccentek, én még úgy sem rendeltem, Janinak és Bözsinek, amint látom, szerencséjére...

— Tetszik tudni, — mondja a legény barátkozással, — már egy fél éve nincs munkám. Jegyben járunk a Bözsivel, de nem tudunk megesküdni, mert...

Erre a lány is megszólal:

— Én egy szövőgyárban voltam és gondoltuk, hogy amíg a Jani nem keres, hát addig amit én keresek, majd abból leszünk meg valahogy, de megszűnt a gyár, engem is elküldtek...

Most megszólal a zene, Bözsike nem folytatja tovább. A fiatalok kicsit szomorúan egymásra mosolyognak, elvegyülnek a táncolók közé.

Kitessékelik a potya melegedőt.

„Engem még nem szeretett senki!...“ — játsszák a rezesek a szép tangót. Járják a párok a táncot lassan, ütemesen. Mellettem egy kopottgunyás suhanc áll, nézi egy ideig a táncolókat, azután oda huzódik a kályha mellé.

— Hát maga nem táncol?

Ijedten néz rám, legyint:

— Hogyan?... így, „flammósan?“ — Ez tudnillik jassz nyelven *éhséget* jelent.

— Már nem „kajáltam“ (ettem) tegnap óta... Sőtör vagyok, állás már több, mint egy éve „nimolé“.

— De nem tudja folytatni, mert most valaki mellette terem:

— Gyerünk ki innen! Itt nem lehet belógni! Gyerünk kifelé, egy-kettő!

A szegény pasas ránt egyet a vállán és kiballag a meleg helyiségből, dühösen pillantgatva a kísérő emberre.

Járom körül a termet, minden asztalnál sörös korsók, boros poharak. De amint jobban megfigyelem, vannak asztalok, ahol öt-en-hatan is ülnek és mindössze két borospohár van előttük. Sokan csak a belépődíjat tudják megfizetni: ételre, italra nem futja. De ez a kis kedvverítés csak kell az embernek, ha török, ha szakad...

Ujra szünet van. Beszélgetek a zenészekkel, akik, mint kiderült, pestkörnyéki sváblegények, akik maguktól tanulták meg a muzsikálást a fuvós hangszereken. *Hétköznap Pestre járnak dolgozni és szombat este, meg vasárnap fujják a népnek a talp alá valót.*

Innét átmentünk a Hungária-körút és Szent László-ut sarkán levő „Városligeti Vigadóba“, ahol szintén van tánc szombat este is. A belépődíj itt is 50 fillér és a zenét rezesbanda szolgáltatja. Amint körülnézek az óriási térémben, örömmel látom, hogy itt még maradt valami a régi ligeti táncmulatságokból. Eppen egy pattogó csárdást játszik a zenekar. Uglátszik ezt a helyet jobban kedvelik a falusiak. Van itt százsoknyás, szalagbafonthaju leányzó szép számmal.

Vigan van itt a falu népe! Van itt katona is dosztig, a sok csizmás, mándlis legényről nem is beszélve. Civil itt alig akad. Már egy jó félórája fujja a banda szünet nélkül. Csak úgy porzik a padló, beleremeg az egész alkalmazhatóság. Ez aztán a muri!

Egymást váltják a legények a lányok oldala mellől. „Ég a kunyhó, ropog a nád, táncra kérem ezt a barnát“ — csattog elő a csürdügős a klarinétokból, bombardóból.

Hopp! de mi ez?... Egy tagbaszakadt legény elkérte a másiktól a lányt, de az vonakodott átadni. Mire „püff neki!“ — a pofon elsattant, utána mingyárt a másik is. De egy huncut legény táncba vitte az elrémt, tétova leányzót, mire a két verekedő legény egymást fenyegetve eloldalgott, mert a táncterem ajtajában már kardcsörgés volt hallható...

Hiába, van még magyar virtus!...

Erdősi Szilveszter.